

ტესტი ლიტერატურაში

ინსტრუქცია

თქვენ წინაშეა საგამოცდო ტესტის ელექტრონული ბუკლეტი.

ლიტერატურის ტესტი ორი ნაწილისაგან შედგება: I. ქართული ლიტერატურა; II. მხატვრული ტექსტის ანალიზი.

დაკვირვებით წაიკითხეთ ყოველი დავალების პირობა.

ტესტის მაქსიმალური ქულაა 70.

ტესტის შესასრულებლად გეძლევათ 4 საათი.

გისურვებთ წარმატებას!

I. ქართული ლიტერატურა

(1) 1. იაკობ ხუცესი თხზულებაში „შუშანიკის წამება“ აღწერს, თუ როგორი თანაგრძნობა გამოხატა ხალხმა ნაწამები დედოფლის მიმართ, როცა ის ციხეში მიჰყავდათ.

რა მოიმოქმედა ვარსკენმა, როცა იხილა „ამბოხი იგი და ტირილი მამათაი და დედათაი, მოხუცებულთა და ყრმათაი“?

(2) 2. იოანე საბანისძის თხზულებაში „აბო თბილელის წამება“ აბო მაცხოვრის სიტყვებს იხსენებს:

„არავინ აღანთის სანთელი და შედგის იგი ქუეშე ხვიმირსა, არამედ ზედა სასანთლესა გადგიან, რაითა ჰნათობდეს ყოველთა“.

1. რატომ შეახსენა აბომ ეს სიტყვები აფხაზთა მთავარს?
2. რის თქმა სურდა აბოს ამ სიტყვებით?

(2) 3. თხზულებაში „გრიგოლ ხანძთელის ცხოვრება“ აღწერილია, როგორ შეხვდნენ ერთმანეთს ხანძთაში გრიგოლ მღვდელი და ხუედიოს ბერი, რომელმაც ასე მიმართა სტუმარს:

„– წმიდაო ღმრთისაო, დაღაცათუ დღითა უმრწემეს ხარ, საქმით კულა უხუცეს ხარ ჩემსა, რამეთუ შენ იყო მწყემსი კეთილი მრავალთა პირმეტყველთა საცხოვართა ქრისტეისტაი“.

1. რას ნიშნავს სიტყვები: „დაღაცათუ დღითა უმრწემეს ხარ, საქმით კულა უხუცეს ხარ ჩემსა...“?
2. გაიხსენეთ, რა მიზნით მივიდა გრიგოლი ხანძთაში?

(6) 4. გაიხსენეთ ეპიზოდი „ვეფხისტყაოსნიდან“, რომელშიც ნესტან-დარეჯანის სამებრად წასული ავთანდილი გზად მექარავნებს შეხვდა:

1. ვისგან შეიტყვეს მექარავნებმა, რომ ზღვაში მეკობრეები იყვნენ?
2. რა იგულისხმება ავთანდილის სიტყვებში: *„ვინცა ჭმუნავს, ცუდია და ცუდად სცთების!“*?
3. ავთანდილის აზრით, რით განსხვავდება ვაჭარი რაინდისაგან?
4. რა მხატვრული საშუალებაა: *„ერთმანერთსა შემოსტყორცის, რვა ცხრასა და ცხრა ჰკრის რვასა...“*?
5. ავთანდილი ერთგან ამბობს: *„მე, გლახ, რა ვარ? მიწა ცუდი; თავით ჩემით რამცა ვქმენი?“*
მისი აზრით, ვისი შემწეობის გარეშე ვერ გაიმარჯვებს ადამიანი?
6. რა სთხოვა ავთანდილმა მექარავნებს?

(2) 5. სულხან-საბა ორბელიანის იგავ-არაკთა კრებულში „სიბრძნე სიცრუისა“ ლეონი ამბობს:

„ხელმწიფეთა წინა მდგომი კაცი სანთელია: თავსა თვისსა დასწვავს და სხვათ გაუნათლებს; მეფისა საყვარელსა კაცსა სხვანი სძულობენ და ხრიკითა მასცა შეაძულებენ“.

1. ლეონის რა თვისება ჩანს ამ მონაკვეთში?
2. გაიხსენეთ, რატომ ამბობს ლეონი ამ სიტყვებს?

(2) 6. წიგნში „დავითიანი“ დავით გურამიშვილი წერს:

„ორგემაგე არს საწუთრო: ხან ნოტიობს, ხან კი გვალავს;
დღეს რომ კარგი წინ გიმძღვაროს, უკან მოგადევნებს ხვალ ავს.
ნუ ენდობი, მოგატყუებს, ისარს ისვრის, მშვილდს კი მალავს.
მას დავნატრი, ვინცა სწორედ სვლად საწუთროს გზას გაჰკვალავს“.

1. რას ნიშნავს გადატანითი მნიშვნელობით: „ხან ნოტიობს, ხან კი გვალავს...“?
2. ვის შენატრის პოეტი? (ციტირება დაუშვებელია!)

(2) 7. ალექსანდრე ჭავჭავაძის ლექსში „გოგჩა“ ვკითხულობთ:

„აჰა, პალატთა დიდებულთა ნგრეული ნაშთი,
აჰა, ქალაქთა ჩინებულთა ხვედრი უცილო,
აჰა, ჩვენისა მომავლისაც ნამდვილი ხატი;
მხოლოდ აწმყოზე რას დაბმულხარ, ხედვავ ბრმობილო!“

1. რა განზოგადებულ დასკვნას აკეთებს პოეტი, როცა ოდესღაც დიდებული ქალაქების ნანგრევებზე საუბრობს?
2. ავტორის აზრით, ვისი მზერა არის დაბრმავებული?

(2) 8. ნიკოლოზ ბარათაშვილის ლექსში „ფიქრნი მტკვრის პირას“ ვკითხულობთ:

„თვითონ მეფენიც, უძლეველნი, რომელთ უმაღლეს
ამაო სოფლად არღა არის სხვა რამ დიდება,
შფოთვენ და დრტვინვენ და იტყვიან: „როდის იქნება,
ის სამეფოცა ჩვენი იყოს?“ და აღიძვრიან
იმავე მიწისთვის, რაც დღეს თუ ხვალ თვითვე არიან!..“

1. რა იგულისხმება სიტყვაში „სოფლად“?
2. გაიხსენეთ, ადამიანის რა მოვალეობაზე მიუთითებს ავტორი ამ ლექსის ფინალურ ნაწილში?

(2) 9. ილია ჭავჭავაძის პუბლიცისტურ წერილში „რა გითხრათ? რით გაგახაროთ?“ ვკითხულობთ:

„ხმლიანმა მტერმა ვერ დაგვათმობინა, ვერ წაგვართვა ჩვენი მიწა-წყალი, ჩვენი ქვეყანა. ხმლიანს მტერს გავუძელით, გადავრჩით, ქვეყანა და სახელი შევინახეთ, სახსენებელი არ ამოვიკვეთეთ, შევირჩინეთ, საქოლავი არავის ავაგებინეთ. ხმლით მოსეულმა ვერა დაგვაკლო-რა, შრომით და გარჯით, ცოდნით და ხერხით მოსეული-კი თან გაგვიტანს, ფეხ-ქვეშიდამ მიწას გამოგვაცლის, სახელს გაგვიქრობს, გაგვიწყვეტს, სახსენებელი ქართველისა ამოიკვეთება, და ჩვენს მშვენიერს ქვეყანას, როგორც უპატრონო საყდარს, სხვანი დაეპატრონებიან“.

1. ავტორის აზრით, რა უნდა დაუპირისპიროს ქართველმა უხმლოდ შემოსეულ მტერს?
2. გაიხსენეთ, რატომ აკრიტიკებს ილია ქართველებს სტატიის დასაწყისში, რის იმედად ყოფნას ირჩევენ ისინი?

(2) 10. გაიხსენეთ აკაკი წერეთლის პოემა „თორნიკე ერისთავი“.

1. რა შეიტყო წვეულებაზე მეფემ თავისი ხუმარასგან, რამაც ძალიან ააფორიაქა?
2. რა აზრს გამოხატავს მეფის სიტყვები, რომლებიც მან სამსჯავროზე წარმოთქვა:

*„ერთ კაცის ნდობა ძნელია,
გინდა გადიქცეს გონებად...“ ?*

(2) 11. გაიხსენეთ ალექსანდრე ყაზბეგის მოთხრობა „ხევისბერი გოჩა“.

1. ხევისბერი გოჩა შვილს ეუბნება: *„გახსოვდეს, ვისი გორისა ხარ და კაცი კი ტანჯვისთვის არის გაჩენილი“*.
სად აპირებდა წასვლას ონისე, როცა მამამ ეს სიტყვები უთხრა?
2. რა იყო სამების ტაძარში მოხვევითა ყრილობის გამართვის მიზეზი?

(3) 12. ვაჟა-ფშაველას პოემა „ბახტრიონი“ მთავრდება სტროფით:

„ამბობენ, შააძლებინა
სნეულსო ფეხზე დადგომა;
ელისებო ლუხუმსა
ლაშარის გორზე შადგომა!“

1. რამ „შააძლებინა“ ლუხუმს „ფეხზე დადგომა“?
2. რამ გამოიწვია ლუხუმის დასნეულება?
3. როგორ განწყობას ქმნის ბოლო ორი სტრიქონი?

(2) 13. დავით კლდიაშვილის მოთხრობაში „სამანიშვილის დედინაცვალი“ მეზობლისგან ნათხოვარი დაუძლურებული ცხენით სამგზავროდ გამზადებული პლატონი მეუღლეს ეუბნება:

„ – ფეხ-ფეხა მივყვები, ბატონო, ფეხ-ფეხა მივყვები!.. სირცხვილისათვის მიმყავს, თვარა რა!..“

1. პლატონ სამანიშვილის რა თვისება ჩანს მოცემულ ეპიზოდში?
2. გაიხსენეთ, კონკრეტულად ვისთან მიემგზავრება პლატონი?

(2) 14. გაიხსენეთ მიხეილ ჯავახიშვილის რომანი „ჯაყოს ხიზნები“.

1. ქართველების რა თვისებას გულისხმობს თეიმურაზი, როცა ამბობს: *„ყველანი ბუნებითვე აზნაურები ვიყავით, ვართ და დავრჩით“*?
2. ბოლშევიკური ხელისუფლების იდეოლოგიის რომელ ასპექტს გამოხატავს ივანეს სიტყვები: *„რწმენა კი არ გავაყოლე ანაფორას, არამედ ანაფორა გავაყოლე რწმენას“*?

(2) 15. გალაკტიონ ტაბიძის ლექსში „შერიგება“ ვკითხულობთ:

„დღეს ყველგან მზეა. ეხლა ამ ბალებს
და მყინვარს, მაღალ ზრახვათა მეფეს,
მაისი ალით ააზამბახებს,
ვით შეყვარებულს და მეოცნებეს.“

1. რა მხატვრული საშუალებაა: „*მაისი ალით ააზამბახებს...*“?
2. გაიხსენეთ, რა აქვთ „*ოდნავ მსგავსი*“ მყინვარსა და პოეტს?

(2) 16. გაიხსენეთ პოლიკარპე კაკაბაძის პიესა „ყვარყვარე თუთაბერი“.

1. რომელი ლიტერატურული ჟანრის ნაწარმოებია „ყვარყვარე თუთაბერი“?
2. რას გვეუბნება პერსონაჟის შესახებ მისივე სიტყვები: *„რა გლახაა ხალხის სიბნელე, რამდენიც არ უნდა უჩაჩქუნო თავში, ვერაფერს ვერ შეაგნებინებ“*?

(2) 17. გიორგი ლეონიძის ლექსში „ყივჩაღის პაემანი“ ლირიკული გმირი ამბობს:

„მოდი!
გეძახი ათას წლის მერე,
დამნაცროს ელვამ შენი ტანისა,
ვარდის ფურცლობის ნიშანი არი
და დრო ახალი პაემანისა!..“

1. ვის უხმობს ყივჩაღი?
2. რომელი ტექსტის ალუზიაა „ვარდის ფურცლობის ნიშანი არი“?

(2) 18. გაიხსენეთ ჯემალ ქარჩხაძის მოთხრობა „იგი“.

1. რა ბედი ეწია შვილთან ბრძოლაში დამარცხებულ ბელადს?
2. რა უნდა გააკეთოს იგი, რომ „*მარტოობის შემამფოთებელი სუნი*“ აღარ ეცეს?

II. მხატვრული ტექსტის ანალიზი (30 ქულა)

მწერალი ივო ანდრიჩი მოთხრობაში „დაკეტილი კარი“ მოგვითხრობს ამბავს, რომელიც გერმანიის მიერ ოკუპირებულ სერბეთში ხდება 1941 წელს:

ინჟინერმა მილან შეპარევიჩმა ხელები დაიბანა, ბავშვებთან შეიხედა და ის იყო სავახშმოდ მოემზადა, რომ ვილაცამ ზარი დარეკა... კარებში ცოლის ნათესავი პრედრაგი იდგა. ბევრი ბოდიში არ დაუწყია, არც სალმისთვის დაუხარჯავს დრო. მხოლოდ უდროოდ მოსვლისთვის მოიბოდინა და სთხოვა მასპინძელს, როგორმე ეს ღამე თქვენთან გამათევინეთო.

ცოლი შეკრთა. ქმარს თვალი თვალში გაუყარა, უნდოდა რაღაც ეთქვა, მაგრამ შემოსულმა ხელი მოჰკიდა ინჟინერს და სასადილო ოთახის განიერი ნიშისკენ წაიყვანა.

ლაპარაკობდა მოკლედ და ხმადაბლა. სადაც ვაპირებდი, იქ შეუძლებელი აღმოჩნდა ღამის გათევა. რა თქმა უნდა, უხერხული იყო ამ უდროო დროს თქვენი შეწუხებაც, მაგრამ სხვა გზა არ მქონდაო.

ლაპარაკობდა მშვიდად, საქმიანად. საშიში არაფერია, პოლიციამ მის თაობაზე არაფერი იცის, მაგრამ ახლა, საპოლიციო საათების შემდეგ, უპასპორტო კაცისთვის ღამის გასათევის ძებნა შეუძლებელია. ეჭვიმუტანელ ოჯახებში პოლიცია იშვიათად დადის და, თუ მივა, არ გაჩხრეკს. თვითონ პრედრაგი ეცდება, მასპინძლებს მოსალოდნელი საფრთხე ააცილოს. დილის ხუთ საათზე წავა თავისი გზით. პრედრაგს არც კი დაემთავრებინა ლაპარაკი, რომ მოთმინებადაკარგული ქალი სწრაფად მიუახლოვდა მათ. იგი ციებიანივით კანკალებდა, ხელები გაშალა და გაცხარებული მოჰყვა ლაპარაკს:

– იცი რა, პეგო, ჩვენი სახლის პატრონი ძალიან ცუდი კაცია, ზემოთაც კიდევ, მე მგონი, არასანდო სტუდენტები ცხოვრობენ. ამათ გამო მთელ სახლს უთვალთვალებენ და ამიტომ არ შეგვიძლია ვინმე შევიფაროთ ისე, თუ პოლიციას არ ვაცნობებთ. მე ხომ შვილების პატრონი ვარ.

– მოითმინე, დანა! უშენოდ მოვაგვარებთ ამ საქმეს, – შეაწყვეტინა ცოლის საქციელით შეწუხებულმა კაცმა.

მაგრამ ქალი არ დამშვიდდა, პირიქით, ხმას უფრო აუწია... უნამუსობაა, ასეთ მდგომარეობაში ჩააყენო სხვისი ოჯახი. ახლა ისეთი დროა, ყველამ საკუთარ თავზე უნდა იზრუნოს, საკუთარ საქციელზე უნდა აგოს პასუხი. მე დედა ვარ და არ მაქვს უფლება საფრთხეში ჩავაგდო შვილების სიცოცხლე, სადაც გინდა იქ წადი, აქ შენი დარჩენა არ შეიძლებაო.

ქმარი ყოველმხრივ ცდილობდა გაეჩუმებინა ცოლი, მაგრამ ამაოდ. და მერე, როცა ორივე გაჩუმდა, ახალგაზრდამ მშვიდად თქვა:

– გამიგეთ, სხვა გზა არა მაქვს, იძულებული ვარ თქვენთან დავრჩე.

მტანჯველი სიჩუმე ჩამოვარდა. ქალი თავზარდაცემული იდგა. ქმარმა მოფერებით დაიყოლია ცოლი და საძინებელში შეიყვანა. ათიოდე წუთის შემდეგ სტუმართან დაბრუნდა და განაგრძეს საუბარი. ახალგაზრდამ გაიგო, რომ სამზარეულოდან გასასვლელი უკანა კიბეც ყოფილა. შემდეგ შემოუსხდნენ მაგიდას. პრედრაგი ცოტას ჭამდა, მაგრამ სწრაფად, ინჟინერი ყბაგაშეშებულივით ღეჭავდა... მერე სტუმარმა თქვა, დაღლილი ვარ და დავწვებიო. გასვლისას ისევ გაიმეორა, არავითარი უსიამოვნება არ მოხდება, ყველაფერი კარგად დამთავრდებაო... გამომშვიდობებისას ინჟინერს რაღაცის თქმა უნდოდა, პირი გააღო, ხელით უნებური მოძრაობა გააკეთა, მაგრამ უეცრად შემობრუნდა და გავიდა.

ცხრა საათი იყო, როცა საძინებელში შევიდა ცოლთან... იგი გრძნობდა, სისხლი როგორ აწყდებოდა მაჯებსა და საფეთქლებს. ასეთივე გაშმაგებული რიტმით ცეკვავდა მისი სავარძელიც. შტორის ზოლებიანი ჩრდილი კედელზე ირწეოდა. აქ როგორ მოიკრებს გონებას კაცი ან რას მოიფიქრებს... ვთქვით და, მოვიდა პატრული, იკითხა, აქ ვინ ცხოვრობსო. ის მშვიდად უპასუხებს: მე და ჩემი ოჯახი. ისინი გასინჯავენ საბუთებს და...

– მილე, მილე! – ცოლმა დაუძახა ხმადაბლა, მაგრამ მკვახედ. კაცმა დაინახა, თითქოს ნადირმა თავი დააღწია ხაფანგსო... ყრუ ხმა ჰქონდა, ნამტირალევი, მაგრამ მტკიცე. ასეთი ხმით წარმოთქვამენ ძნელად სათქმელს, მაგრამ წინასწარ მოფიქრებულ სიტყვებს:

– მილე! შენ თუ არ ეტყვი, წადიო, მე პოლიციაში დავრეკავ და ვაცნობებ, რომ ჩვენთან იმყოფება ესა და ეს... მორჩა და გათავდა! მე ჩემს ბავშვებს...

ინჟინერი შეშინებული წამოხტა და უნებურად უბიძგა ქალს, უბიძგა უღონოდ, მაგრამ გაბოროტებით... ცოლი უკან-უკან იხევდა. ასე მივიდნენ ბავშვების ოთახამდე. ქალმა იდაყვით გააღო კარი. ქმარმა ხელი ჰკრა და ოთახში შეაგდო. კარი მიხურა, გასაღები ორჯერ გადაატრიალა. სულმოუთქმელად შედგა კართან. შიგნიდან ცოლი ჩურჩულით უხმობდა. კაცი ბარბაცით გავიდა შემოსასვლელში, სინათლე აანთო და დაინახა დაბალ, პატარა მაგიდაზე ტელეფონი იდგა. შეათვალიერა, თითქოს პირველად ხედავდა... გაშტერებული იდგა. სინათლემ შეაძრწუნა. მას ახლა ადამიანის ნახვა მოსწყურდა, უნდოდა შესულიყო მძინარე სტუმართან, დალაპარაკებოდა, რჩევა ეკითხა, დახმარება ეთხოვა, მაგრამ აბა როგორ? ახლა, იმ მდგომარეობაში მძინარის გაღვიძება ნამდვილი უგუნურება იყო.

თავჩაქინდრული, მძიმე ნაბიჯებით დაბრუნდა საძინებელში. ჩრდილებით აჭრელებულ სიბნელეში იგი სუსხმა შეაწუხა. იქვე დაბალ განიერ საწოლზე მიეგდო.

იწვა ასე ხელებში თავჩარგული, გათოშილი და უმოძრაო, თითქოს ძილს გადაჩვეული.

ქათქათა საწოლს ხალიჩად ეფინა ზოლებიანი ჩრდილი.

ბავშვების ოთახის ჩაკეტილ კარს მიღმა ჩამიჩუმი არ ისმოდა.

(თარგმნა ნორა ხომერიკმა)

ყურადღებით წაიკითხეთ ნაწყვეტი თამაზ ჭილაძის მოთხრობიდან „შუადღე“:

დასასვენებელი სახლის აივანზე მე და ცოტნე ვზივართ. აივანი ზღვას გადაჰყურებს. ზღვა მზეზე თუნუქივით ბრწყინავს. ჰორიზონტზე თეთრი გემი ბოლავს. „გემი საათის ისარივით ნელა დადის“, – ვფიქრობ მე. ცოტნე დუმს. ეტყობა, რაღაც უნდა მითხრას და ვერ კი გადაუწყვეტია. მე და ცოტნე ერთ ოთახში ვცხოვრობთ. ცოტნე ჟურნალისტია, რომელიღაც გაზეთის რედაქციაში მუშაობს. ცურვა არ იცის და ძალიან რცხვენია. ორი კვირაა, რაც აქ არის და მზე სრულეებით არ მოჰკიდებია. ვეუბნები, ცურვას გასწავლი-მეთქი. სიხარულით მთანხმდება, მაგრამ ერთი პირობით, თუ უთენია ვამეცადინებ, როცა პლაჟზე კაციშვილი არ არის. მე პირობა, რა თქმა უნდა, მახსოვს, მაგრამ ცოტნეს დილით ვერაფრით ვერ ვაღვიძებ.

– გუშინ ქარიანი დღე იყო, – ამბობს ცოტნე.

– მაგარი ქარი იყო...

– ზღვა ღელავდა... ძალიან ღელავდა...

– ამისთანა ღელვა დიდი ხანია არ მინახავს...

– გუშინ საუზმის მერე პლაჟზე ჩავედი... ისე...

– მერე?

– პლაჟი ცარიელი იყო... ასეთ ღელვაში ვინ გამოვიდოდა... ცოტა გავიარე და უცებ ვიღაცის კვილი მომესმა: „ცოტნე, ცოტნე!“. აშკარად მე მეძახდნენ. მივიხედე, მოვიხედე, ნაპირზე არავინ არ იყო. „ცოტნე!“ – ეს უკვე განწირულის კვილი იყო. უცებ ლენა დავინახე, ჩვენი დერეფნის ბოლოს რომ ცხოვრობს, ქერათმიანი... ის ნაპირთან ახლოს ტალღებს ებრძოდა, ვერაფრით ვერ ამოდიოდა ზღვიდან. მაშინვე ზღვასთან მივირბინე, მაგრამ უეცრად რაღაცამ თოკივით მომქაჩა და ერთ ადგილზე გამაქვავა: ცურვა რომ არ იცი? ლენა კიოდა, მეძახდა, ხელებს ჩემსკენ იშვერდა. ის იყო საშინლად მარტო... ეს იყო სიმარტოვე, სასოწარკვეთილი სიმარტოვე... ეს მერე ვიფიქრე, მაშინ აზროვნების უნარი დაკარგული მქონდა. ვერც უკან გამოვიქეცი, რომ ვინმესთვის დამეძახა... ლენასი მრცხვენოდა. საკვირველია, თუმცა ვერაფერს ვშველოდი. გაქცევა მაინც

მრცხვენოდა... მეგონა, გაქცეულს რომ დამინახავდა, დაიხრჩობოდა... არადა ჩემს თვალწინ იხრჩობოდა... მერჩივნა, მოვმკვდარიყავი... ასე ვიყავით ერთმანეთს შეჩერებულნი. „ცოტნე! ცოტნე! ცოტნე!“ – კიოდა ლენა. კი არ კიოდა, თითქოს ქვებს მესროდა. ქვები ჩემს ცარიელ სხეულს ავსებდნენ და მის კვილზე რატომღაც ვპასუხობდი: „ქვები... ქვები...“. მერე ვიღაცა მოვარდა, წყალში გადახტა და ლენა ამოიყვანა. ლენა სილაზე დააწვინეს. მთელი ტანი გალურჯებოდა. მიყურებდა და ცრემლები ღაპაღუპით ჩამოსდიოდა. წუხელ კინალამ თავი მოვიკალი...

– შველა შენ ნამდვილად არ შეგეძლო, – ვთქვი ჩუმად.

– მე მაინც უსათუოდ უნდა შევსულიყავი ზღვაში... ის მარტო აღარ იქნებოდა... განა ამ დროს სიკვდილის უნდა შემშინებოდა? ის მარტო აღარ იქნებოდა... ნუთუ არ გესმის, მარტო აღარ იქნებოდა...

– მესმის, – ვთქვი მე.

– შველა მე ნამდვილად არ შემეძლო, მაგრამ მისი იმედის გაცრუების უფლებაც არ მქონდა... იქ იყო ზღვა, მიწა, ცა, მაგრამ ადამიანები იქ არ იყვნენ, ერთადერთი ადამიანი მე ვიყავი... ადამიანი... გესმის?!

– მესმის, – ვთქვი მე.

– არც ერთს არაფერი არ გვესმის, – თქვა ცოტნემ და გაჩუმდა.

გემი ნელ-ნელა დიდდებოდა. ზღვა აღარ ბრწყინავდა. მას ახლა ზუსტად ისეთივე ფერი ჰქონდა, როგორც ცას...

ყურადღებით გაეცანით დავალების პირობას.

წერით დავალებას თან ახლავს სამი მითითება. ეს მითითებები უნდა შეასრულოთ ისე, რომ თხზულება აზრობრივად ერთიანი, მთლიანი გამოვიდეს.

ჩამოაყალიბეთ თქვენი აზრი ნათლად, მკაფიოდ და დასაბუთებულად. მსჯელობა უნდა იყოს ლოგიკურად გამართული და აბზაცებით დანაწევრებული; უნდა დაიცვათ სალიტერატურო ენის ნორმები.

ნაწერი არ გასწორდება, თუ მოცემული ტექსტები მთლიანობაში არაადეკვატურად არის გაგებული, ნაშრომი ტექსტების პერიფრაზია ან ენობრივად იმდენად გაუმართავია, რომ აზრის გაგება ჭირს.

ნაშრომი შესრულებული უნდა იყოს გასაგები (გარკვეული) ხელწერით. ის მონაკვეთები, რომელთა ამოკითხვაც გამძნელდება, არ გასწორდება და თხზულების შეფასებისას მხედველობაში არ იქნება მიღებული.

გაითვალისწინეთ, ნაშრომი, რომლის მოცულობა არ აღემატება 120 სიტყვას, ენობრივი თვალსაზრისით არ შეფასდება.

გაანალიზეთ მოცემული ტექსტები შემდეგი მითითებების მიხედვით:

- იმსჯელეთ ივო ანდრიჩის ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ თამაზ ჭილაძის ტექსტის მთავარი სათქმელის შესახებ;
- იმსჯელეთ ამ ტექსტების მსგავსება-განსხვავების შესახებ (ყურადღება მიაქციეთ, რა მხატვრულ საშუალებებს იყენებენ ავტორები).

თქვენი თვალსაზრისი დაასაბუთეთ!